

3 4

ΓΛΑΤΩΝΟΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙ ΤΗ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ
ΥΠΟ
ΠΑΝ. ΑΡΙΣΤΟΦΡΟΝΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ lex.

90 1/2

Τῆς Κοινοβουλίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Προεδρεύοντος
Α

11.2.1938

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
7267/1938

7 4 10th 1938

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

Ὁμολογία

ἐπὶ τῆ

Ἀνακαλύψει τοῦ Περιπάτου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ἐπὶ τῆ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

ὑπὸ

ΠΑΝ. ΑΡΙΣΤΟΦΡΟΝΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐν Ὁξφόρδῃ

ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ Πανεπιστημίου

Ἰωάννης Τζῶνσον Τυπογράφος

1937

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

PRINTED IN GREAT BRITAIN

Ἡ Ὁμολογία αὕτη εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τῆς τῶν κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἀνασκαφὴν τῆς ἀρχαίας Ἀκαδημείας μελετωμένης συγγραφῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, 23ης Νοεμβρίου 1934, ἐπιβληθεῖσα διακοπὴ τοῦ ἔργου τῆς ἀνασκαφῆς, λόγῳ ἀναστατώσεως τῶν περιοίκων ἐναντίον αὐτῆς, κατ' ἀνάγκην θέλει ἐπιφέρῃ μεγάλην καθυστέρησιν εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου καὶ δημοσίευσιν τῆς τῶν κατ' αὐτὸ συγγραφῆς, διὸ ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως ἡ περὶ ἧς πρόκειται Ὁμολογία δημοσιευθῆ κατ' ἀπόσπασμα ἀπὸ τοῦδε, χάριν τῶν ὀλίγων.

Ἀκαδήμεια, 15ῃ Νοεμβρίου 1935.

Ἐξεδόθη ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας
εἰς ἀντίτυπα πεντακόσια, ὧν τρία ἐπὶ
μεμβράνης, τὰ δ' ἄλλα ἐπὶ χάρτον
Ἀγγλικῷ χειροποιήτου.

Τὸ παρὸν φέρει τὸν ἀριθμὸν 166

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΡΟΝΟΣ
ΠΡΟΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τῇ Ἀνακαλύψει τοῦ Περιπάτου

ἡμέρα 17ῃ Ἰουνίου 1933

Ω ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ, ΑΝΕΥΡΙΣΚΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ!
Ω Βάσεις τῶν στύλων τοῦ ἔρκου τοῦ ἱεροῦ
τούτου Περιπάτου, πόσον ἡθεάσασ ἀναμνησκει
μοι τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Ἰδρυτοῦ σας! Ω Βάσεις τοῦ
σκεπτοῦ τούτου Τεμένου, πάλαι ποτὲ δεχθεῖσαι
τὰς λονήσεις τῶν ῥημάτων τοῦ θείου Πλάτωνος,
πόσον ἀπανγάζετε τὸ μέγα ἐκεῖνο φάος τῆς
ἀποστολῆς παντὸς ἐλευθέρου καὶ σκεπτομένου
ἀνθρώπου! Ὁ ῥόθος τῆς ἀνεπιστημοσύνης τῆς
ἀνατρεψάσης τούς ἐφ' ὑμᾶς ὀρθωθέντας ποτὲ
στύλους, εἰκονίζει τὴν ἀναλήθειαν ἐν ἧ Διαβιοῖ
ὁ ἀνθρωπος σήμερον· ἀλλ' ἰδού, παρὰ τὸν
ὑπ' ἀναξίων ἀνθρώπων ἀφανισμόν των,
ἀναφαίνονται καὶ πάλιν, ἐν εἴδει χοροῦ τῶν
Ἀρχετύπων Ἰδεῶν, στύλοι καθαρωτάτου φωτός,
ἔρκος ἄφθορον τοῦ οὐρανοστεγοῦς τούτου

Τεμένους, ἐν ᾧ ἐδρεύει ἡ Νόησις, ἡ τοῦ ἀνθρωπείου γένους σώτεια, ἡ Ἐπιστήμη τῶν τελικῶν αἰτίων καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Ἁγαθοῦ!

Π Ὄταν τὰς νύκτας ἐκεῖνας τῆς ἀπορίας μου, ᾧ Ἀκαδήμεια, ἀνεζήτουν τὸ πεδίον τῆς Ἀληθείας καὶ Πραγματικότητος, ἐλέγχων:—“Τί τὸ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον καὶ ἀλλοιούμενον; Πῶς τὸ γιγνόμενον ἐνοργανοῦται καθ’ ἑαυτό, κατὰ σχήματα ἀριθμῶν λογικῆς καὶ γεωμετρικῆς συμμετρίας, κατ’ εἶδη περαστά, καὶ κατ’ ἀγέλας ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος; Πῶς τοῦτο, αὐτὸ καθ’ ἑαυτό, παντοδαπῶς πλέκεται καὶ ἐπανεξάνεται, στοχάζεται ἐλλείψεις καὶ ὑπόκειται εἰς κοινὰς πρὸς αὐτοσυντήρησιν ἀνάγκας, καὶ φθείρεται καὶ καταλύεται ἐξ αἰτίας αὐτῶν; Πῶς τοῦτο διψᾷ φωτὸς μετάληψιν καὶ διόρασιν, κέκτηται κεντρομόλον αἴσθησιν, ἐναποτυποῖ μαθήσεις καὶ εἰκόνας, ἰδεάζεται καὶ ὀρέγεται καὶ σπουδαῖα καὶ εὐτελεῖ, ἐπιβαίνει καὶ ὀρμᾷ εἰς κίνησιν, ὀργάζει πρὸς παντοίαν ἐκδήλωσιν καὶ πρὸς ἄλληλα φιλότητα, ἀθροίζεται καὶ συνέρχεται πρὸς γέनेσιν εἶδους καὶ πρὸς ἀθανασίαν; Πῶς τοῦτο ἐξικνεῖται κατὰ τὸ ‘καθόλου’ εἰς τὸ ἀνθρώπινον εἶδος, μ’

ἀνάλογον θείου ὄντος δύναμιν καὶ ἐνέργειαν,
μὲ δημιουργοῦ καὶ κτίστου χειρᾶς, καὶ νόησιν καὶ
ὄρεξιν τοῦ σεμνοῦ καὶ ἀρίστου, καὶ βούλησιν καὶ
ἀνάμνησιν καὶ λαλιᾶς ἔκφρασιν; Πῶς τοῦτο
κέκτηται πέρας καὶ ἀπειρίαν; καὶ ἂν οὐδὲν εἶναι
ἐν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, οὐχ ἦττον φαίνεται εἶναί τι
μένον, γιγνώσκον, ἐπιβαῖνον κατὰ τινα ἀνάγκη,
καὶ σύμφυτον ἰδέας, καὶ ἔχον ποιόν, καὶ
συνερχόμενον καὶ πάσχον! Πῶς τὸ γιγνώμενον
τοῦτο, ἀφοῦ φαίνεται γιγνώμενον κατὰ δύναμιν
καὶ ἐνέργειαν ἰδέας καὶ δυνάμεως, ἀφοῦ φαίνεται
γιγνώμενον κατὰ τινα ἀνάγκη καὶ σκοπόν,
ἀπόλλυται κατὰ θλάσιν; Πῶς τὸ γιγνώμενον
τοῦτο ἔχει αὐτὸ καθ' ἑαυτό, πρὸς τε τὸ
ὑπερκείμενον καὶ ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον
αὐτοῦ καὶ κατ' ἄλληλα, καὶ ποῖα τὰ ἐναντία
αὐτῷ; Πρὸς τί τὸ γιγνώμενον ἐκδηλοῦται κατὰ
καταστάσεις καὶ βασιλεία, καὶ συμφύρεται εἰς
ἀναρίθμητα σχήματα καὶ εἶδη ἅπερ καὶ διαλύονται
τὴν αὔριον; Πρὸς τί τοῦτο εἶναι τοιοῦτον
γιγνώμενον ἀφοῦ οὕτως ἀπόλλυται; Μὴ ἡ
ἀέναος αὕτη ῥοὴ ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς ἀληρίτου
ἀνάγκης πανδανμοσύνης τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ

αὐτομάτου καὶ τοῦ τυχαίου, ἂν μὴ δι' ἕτερόν τι,
ἀλλ' ὡς τροφὸς πάσης ἐξελίξεως καὶ τελεώσεως,
πρὸς χάριν καὶ ἀνάπτυξιν καθολικῆς τῶν πάντων
συνειδήσεως, ἧς τὰ σπέρματα διαφαίνονται
ἐν τῷ ἀνθρώπῳ; Πῶς τὸ ἀπολλύμενον καὶ
ἀλλοιούμενον ἔχει καθ' ἕκαστον στοιχεῖον τῆς
μεταξὺ αὐτῶν κοινωνίας, καὶ τί τὸ ἀπολυθὲν
κατὰ τὴν μετεωροπορίαν του μεθεῖξε καὶ μετέλαβε,
καὶ τίς ἡ ἀνάγκη αὐτῶν; Καὶ τὸ ἀπολυθὲν!
Ἐνέρχεται ἄρα γε ἐλευθέρως εἰς ζωὴν αὐτόνομον
καὶ αὐτοτελεῆ; καὶ τί τοῦτο να νοῆ καὶ ὀρέγεται;
καὶ πῶς φέρεται κατὰ τὴν πολύφημον ἐπάνοδον
εἰς τὴν Πηγὴν αὐτοῦ, καὶ ποῖα τὰναντία αὐτῷ
κατὰ τὸν τῆς Ἀδραστείας ἔμφρονα νόμον; Πῶς
ἡ Πηγὴ αὐτοῦ ἔχει ἐναντι τοῦ πανδαήμονος
μετεωροπόρου νόστου; Ἐνακρίνων τί ἐπέκεινα
τῆς Οὐσίας καὶ τῆς Νοήσεως, ἀνεζήτητον ἐν τῷ
πελάγει τούτῳ τῆς Διαπορίας μου:—“Τί μέσον
ἀλώσεως καὶ συλλήψεως καὶ ἀνακρίσεως τοῦ
μένουτος ἐπιβάτου ἢ ἠνιόχου τοῦ φεύγοντος ἢ
μᾶλλον τοῦ σεσυρμένου ἐκείνου ὀχήματος; ὁ
ἐπιβάτης οὗτος ἔγκειται αὐτόσε ὡς ἄλλος τῶν
Δελφῶν ἠνιόχος, καὶ σέσυρται σχεδὸν ἐξ ἴσου ὡς

ἐγὼ αὐτός, πῶς δὲν δύναται τις νὰ ἀλώσῃ καὶ ἀνακρίνῃ αὐτόν; Τί δὲ κριτήριον τῆς Ἀληθείας; καὶ ἔναντι αὐτῆς τίς ἡ θέσις τοῦ ἐξικνουμένου ἀνθρώπου τῆς αὔριου; Εἶναι ἄρα γε μηλαμινὴ ἢ σπονδαία ἢ πρεσβεία τοῦ κορυφαίου τῶν παραδειγμάτων τοῦ Παντελῶς ὄντος, δεδομένου ὅτι τοῦτο ἐν σμικροτάτῳ μορίῳ χρόνου νοεῖ τό τε καθόλου καὶ καθέκαστον, τό τε ἄριστον καὶ θεϊότατον καὶ τιμιώτατον; Ἄφεθῃ καταγέλαστος παρ' ἐκείνων τῶν ὑποφητῶν καὶ λογίων ἐν μέσῃ ἀδιεξόδῳ ὁδῶ! Καὶ Σ' ἀνεζήτην, ὦ Ἀκαδήμεια, ὡς τὸ μόνον μου καταφύγιον!

Κ Ἐπεκαλέσθην τὸν ἀναβάτην τοῦ Κύνου ἄρματος καὶ λειτουργῶν σου, τὸν θεῖον ἐκείνον Ἀριστοκλέην, ἐξηγητὴν τῶν αὐτοῦ ἐννοιμάτων, ἵνα, ὡσεὶ ἐν παιδιᾷ πραγματεῖώδῃ, ὡς ἄλλος λελυμένος δεσμώτης διαπερώμενος “κατὰ τάχος καὶ βραδύτον” — ἐκ τῆς χώρας ταύτης τῆς γενέσεως καὶ φθορᾶς —, ἀπὸ ζώνης εἰς ζώνην εἰς τὰς χώρας τῆς ἀεναῶν ῥοῆς καὶ μεθέξεως καὶ μείξεως, ἐξεύρω ἔρεισμά τι ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, ἐπισκοπήσω τοὺς διέποντας αὐτόσε κατὰ τὸ καθόλου καὶ καθέκαστον τὸ

γιγνόμενον νόμον· Διεισδύσω δὲ καὶ εἰς τὴν
χώραν τῶν αἰτίων καὶ τῆς νοητῆς ἐκείνης οὐσίας,
ἧς τὸ βαθύκεντρον κατέχει ἡ ἰδεάζουσα καὶ
ἄκτινοβολοῦσα ἐστία τοῦ Παντελῶς ὄντος—
λέγεται κατ' ἀνεξέργαστον λόγον, ὅτι τὴν χώραν
ταύτην τῆς νοητῆς οὐσίας φαίνεται διαπερῶν
ἄξων ἐν εἴδει κίονος τεταμένον φωτός, ἐκ τοῦ ἐνὸς
ἄκρου τοῦ ὁποίου ἀναβλύζουσιν ἡμικυκλούμεναι
ἀπειράριθμοι δυναμικαὶ γραμμαὶ καταλνόμεναι
εἰς τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἄκρον (ὡς αἱ τοῦ φάσματος
μαγνητικῆς ῥάβδου, διαφόρον ὅμως μάζης), καὶ
ᾧ αἱ σννιστῶσαι γραμμαὶ, ὡς ἄλλα περιζώματα
ἀναμετρήτου μεγέθους ἀεροστάτου, περιζώνουσι
σφαιροειδῶς ἢ ἀτρακτοειδῶς τὸν χώρον,
ἀποτελοῦσαι οὕτω τὸ δυναμικὸν πεδίου τοῦ
ξύμπαντος (ἐν ᾧ κινοῦνται καὶ τὰ φαινόμενα
οὐράνια συστήματα), οὕτινος τὸ βαθύκεντρον,
ταύτῃ πρὸς τὸ τῆς νοητῆς οὐσίας, κατέχει ἡ
εἰρημένη ἐστία τοῦ Παντελῶς ὄντος· καὶ ὅτι ἐκ
τῆς ἐστίας ταύτης αἱ Ἀρχέτυποι Ἰδέαι, ἐννοήματα
καὶ ἔμφρονες αἰτίαι τοῦ Παντελῶς ὄντος,
ἀνακατοπτρίζονται, κατὰ λόγον χάριτος καὶ
φιλότητος, ἐν τῇ νοθεραρεῖ χώρᾳ τῆς νοητῆς

οὐσίας (καθάπερ ἐν τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ τοῦ
ὀφθαλμοῦ χιτῶνι), καὶ ὧν αἱ ἀκτῖνες διαπερῶσι
συνέχουσαι τὸ πᾶν, διαχέουσαι, ὡς ἄλλαι
Ἡλιάδες κοῦραι, ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις τῆς
ἀενάου μεθέξεως τὰ ἀκτινοβολοῦντα μόρια
τῆς νοητῆς ἐκείνης οὐσίας, ἧτις μεθίσταται
ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν ἀκτινοβολιῶν τοῦ
ἀνακατοπτρίσματος, καὶ ἀθροίζεται ἄνευ κόρου
ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἐν εἴδει κίονος ἄξονος ἐκείνου.
Τὰ μόρια ταῦτα, λόγῳ τῆς ἀναπαλτικῆς καὶ
ἄλλης αὐτῶν κινήσεως καὶ φορᾶς καὶ τρίψεως τῆς
ἐνεργείας αὐτῶν, αἰθεριοποιοῦσι καὶ ἀεροποιοῦσι
πανύλην κατὰ νεφελοειδεῖς ἀραιὰς μάζας,
αἵτινες σεσπυρμέναι ὡς ἄλλαι πλωταὶ ἠπειροί,
συστελλόμεναι καὶ διαστελλόμεναι ὑπὸ τὴν
ἐπήρειαν τῶν ἀναφνομένων ἐν αὐταῖς ῥοπῶν,
μεθίστανται καὶ μείζνυνται δι' ἀλλήλων (καὶ μεθ'
ἐκείνων τῶν τῶν ἀπολλυμένων σωμάτων
μαζῶν), κατ' ἀναλογίαν ποιοῦ καὶ ποσοῦ
δυναμειῶν, συσπειρῶνται καὶ διαμορφοῦνται εἰς
ἴδια συστήματα, ὧν τὰ σώματα ἀποτελοῦσι τὸ
ὄρατὸν ζύμπαν. Ἡ θερμικὴ καὶ δυναμικὴ
ἰσορροπία τῆς μάζης τῶν σωμάτων τούτων, ὡς

καὶ ἡ ἰσοχρόνισις αὐτῶν πρὸς τὰς λουήσεις τῶν
εἰρημένων τῆς νοητῆς ἐκείνης οὐσίας μορίων,
προάγει, πρεσβεῖα καὶ λυνάμει τοῦ καθόλου
πλεκτονίου νόμον Δημιουργοῦ, τὴν σύμφυρσιν
καὶ δι' ἐπαναβαθμῶν ἐνόργανον ἐκδήλωσιν
αὐτῶν εἰς ποικιλώτατα εἶδη, ὧν τὸ κορύφωμα
φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ ἔσται ἐν ἅπασιν τοῖς
κοσμογόνοις συστήμασιν ὁ ἄνθρωπος, ὁ
Αὐτάνθρωπος. Διὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸ Παντελῶς
"Ὅν ἐκδηλοῖ πρὸς τὸν κόσμον τῶν φαινομένων
τὴν τε νόησιν καὶ ἐπιστήμην αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰς
Ἀϊδίους ἐκείνας Ἰδέας τοῦ τε Καλοῦ, Ἀληθοῦς
κ' Ἀγαθοῦ, τὰς μόνας ἔμφρονας τῆς ὑπάρξεως τοῦ
κόσμου αἰτίας—, καὶ διαγνώσω οὕτω, καθ' ὕπαρ
ἀντὶ ὀνειράτος, τὰ κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς
Ἐπιστήμης, περὶ ἧς τάδε διήκονσά ποτε:—"Ὡ
ἀκέραιος Ἐπιστήμη, λόγος, γνῶσις καὶ καθαρὰ
ἐνέργεια τῆς νοήσεως τοῦ συμπεφυρμένου
"ὄντος, οὐδέποτε ποιητῆς ὑμνήσει ξε κατ' ἀξίαν!
Ξὺ διὰ τῶν ὑπερουρανίων θεωριῶν ξον ἐξάγεις
τοὺς διέποντας τὸ Πᾶν νόμους, καὶ κατέρχεσαι
καὶ ἐπὶ τὰ εὐτελῆ καθέκαστα ἀποδεικνύουσα τὴν
ἀλήθειαν! ξὺ διὰ μέσον τῶν ἀπειραρίθμων εἰδῶν

τοῦ κόσμου προέκρινας τὸν ἄνθρωπον τέλεον
καὶ κύριον ὄργανόν σου, καὶ ἐξέτεινας αὐτοῦ τὰς
θείας χεῖρας πρὸς κατεργασίαν καὶ εὐποιίαν! Σὺ
διαχέεις ἑαυτὴν πρὸς πάντας, ἀδιακρίτως φυλῆς,
γένους καὶ θρησκείματος, καὶ θεραπεύεις τὸν
ἄπορον, τὸν γυμνόν, τὸν πένητα! Σὺ μόνη πρὸς
τὰ κελύφη ἐκεῖνα πάσης ἀτελείας καὶ ἀλογίας
φέρεις ὀληγὸς ἀμείνωνος αὔριον μοίρας! Σὺ
καθαίρεις τὰ σκότια δώματα πάσης ψυχῆς, καὶ
ἐλοῦσα τὸν ποιοκράτην τοῦ ἀναλώτου ἐκεῖνου
δώματος τοῦ ἀνθρωπίνου συνειδέτος διεισδύεις
εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ Ἀληθοῦς· κατεργαζομένη δέ,
κατὰ τὴν Σὴν μέθοδον, τὰς τε ἀρχὰς καὶ τοὺς
νόμους τοῦ Νοητοῦ καὶ Ἰδεώδους κόσμου,
ἀποκαλύπτεις αὐτὸν ἐξ ἴσου συγκεκριμένον ὡς
τὸν φυσικὸν τοιοῦτον, μετατάσσουσα οὕτω
ἑαυτὴν εἰς συνοπαλὸν θεῖον δημιουργοῦ χοροῦ!
Σὺ μόνη διὰ τῶν Ἐρένης καὶ Ἐμπειρίας κούρων
σου, τῶν συστοιχιῶν καὶ συσκευῶν σου, πρὸς
ἐντέλειαν τῶν αἰσθητηρίων τοῦ ἀνθρωπίνου
σκηνώματος ὀργάνων καὶ ἐξερένησιν τοῦ
Νοητοῦ κόσμου, θέλεις ἐξεύρη καὶ τέλεα τοιαῦτα
καὶ ἄλλα παντοῖα, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν παντὶ μέτρον

παράβολον! Οὕτω θέλεις αὐρίον λύσῃ τὴν
σιγὴν τῆς συστάδος τῶν μορίων ἐκείνων— τῶν
νοονίων καὶ μητονίων— ἐνοπτρίζουσα τὴν
φασματόρρημον ἀνάκλασιν τῶν εἰκόνων
αὐτῶν, καὶ ἐλέγχουσα πῶς ταῦτα συνάρχονται,
θέλεις οὕτως ἀνεύρη τὸ ἀκαταμάχητον τεκμήριον
τῆς ἀληθείας τοῦ φθαρτοῦ καὶ ἀφθάρτου κόσμου
καὶ τῶν ἀδερῶν νόμων τῶν διεπόντων αὐτὸν
ἅπαντα! Ξὺ ταῦτίζουσα Ξεαντὴν πρὸς τὸν
ἄνθρωπον τὸν φιλόσοφον καὶ ἐπιστήμονα,
ἀποκαλύπτεις αὐτὸν ὁμοίωμα τῆς συμπεφυρμένης
ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ὄντοσ ἐκείνης, καὶ ὅτι
οὗτος, γιγνώσκων ἑαυτὸν καὶ τὰς τοῦ γιγνομένου
αἰτίας, φέρεται ὑπὸ γῆν καὶ αἰθέρα καὶ νουθέρα ὡς
ἀπόστολος τοῦ Παντελῶς ὄντος, ἵνα ἐπιτελέσῃ,
διὰ νέων ἐπιβάσεων καὶ ἐπαναβαθμῶν, τελείαν
ἀποκάλυψιν πασῶν τῶν χωρῶν τοῦ ἀοράτου
κόσμου καὶ παντὸς ἄλλου κρυπτοῦ, καὶ παιλεύων
πάντας πρὸς μίαν καθολικὴν παγκοσμίαν
συνείδησιν ἐφορεύσῃ οὕτω τῆς λειτουργίας
τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Καλοῦ, — ὡς κατ' ἀρχὴν
κυριωτάτην τοῦτο κοινὸν σχεδὸν τοῖς πᾶσι τὸ
μόνον μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι — πρὸς Δόξαν καὶ

αἶνον τοῦ Παντελῶς ὄντος! Διὸ πάνν δικαίως
τὸν τόπον ἐκείνον τοῦ πυρφόρου Προμηθέως,
τοῦ Ἀκαδήμου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ἐν ᾧ τὸ
πρῶτον ἠκούσθη ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ
Δικαιοσύνης οἰμωγὴ τοῦ ἀνθρώπου, πάνν
δικαίως τὸν τόπον ἐκείνον ἐξέλεξας ὡς ἀήττητον
Κ ἐνδιαίτημά σου.” Ἀνευρίσκω καὶ τὸν Τόπον
ἐκείνον, τὸν Περιπάτον σου, ᾧ Ἀκαδημία! Σ’
ἀνευρίσκω, ᾧ Τελεστήριε τῆς Ἀκαδημίας Τόπε, τῆς
σήμερον ἀγαστῆς ἡμέρας εὐρημα! Σ’ ἀνευρίσκω,
ᾧ Πάνσεπτον τῆς Νοήσεως καὶ Ἐπιστήμης
Τέμενος, Κτῆμα καὶ Ἐρεῖσμα καὶ Ἐστία καὶ
Πατρίς αἰωνία παντὸς σκεπτομένου ἀνθρώπου!
Σ’ ἀναγνωρίζω παρὰ πᾶν τεκμήριον, παρὰ πάντα
λογισμόν, ὡσεὶ νὰ διεβίουν αἰετοτε ἐν τοῖς
κόλποις σου! Διὸ προσέρχομαι νοερῶς ἐν μέσῳ
ὑμῶν, ᾧ ξτύλοι φασφόροι τοῦ ἱεροῦ τούτου
Περιπάτου, καὶ ὁμολογῶ πρὸ τῶν ἱερῶν τοῦ
ἐπιστυλίου σου ἀγγελίων, ὧν αἱ βάσεις αὐταὶ εἰσι
τὸ σεμνὸν σύμβολον, τὴν ἀκράδαντον πίστιν
μου πρὸς τὸν Κόσμον τῶν Αἰδίων Ἰδεῶν, αἵτινες
διέπονσι τὸ πᾶν! Προσέρχομαι ὁμοῦ μετὰ τῆς
μόνης τοῦ βίου μου συντρόφου γυναικός μου,

οὐχὶ ἐλπίνωρ ἀμοιβῆς τινος, παραλείσον,
νέκταρος, κοινῶν ἀγαθῶν! Οὐχὶ πάρεργος
ζητητὴς τῶν ἀρχικῶν αἰτίων! Οὐχὶ ἐριστικὸς
κριτὴς τοῦ κόσμου τῶν φαινομένων! Ἄλλὰ
προσέρχομαι πιστὸς σννοπαλὸς τοῦ θείου
Πλάτωνος, λειτουργοῦ τῆς ὑπερτάτης τοῦ
Ἁγαθοῦ μυσταγωγίας, καὶ κοινωνὸς τῆς
πνευματικῆς ἐκείνης Χάριτος δι' ἧς τὸ Παντελῶς
Ἦον, ἐν τῷ Πανσέπτῳ τούτῳ Τόπῳ, ὡς ἄλλος
ὄρατὸς ἥλιος, διαχέει “πρὸς χάριν καὶ θυσίαν”
τὴν ἑαυτοῦ Νόησιν καὶ Ἐνεργεῖαν, πρὸς κοινὴν
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τελέωσιν καὶ μέθεξιν εἰς
τὴν Ἐπιστήμην τῆς λειτουργίας τῶν Ἀληθῶν καὶ
τὴν θέαν τοῦ ἀμειψάνου κάλλους τοῦ Ἁγαθοῦ.
Ξὺ δ' ἡλίστη Ἡμέρα, ἐξ ἴσου ἀρίστη εἰς
εὐφροσύνην ἐκείνης καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐπεφάνη
μειλίαια εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου, ἔσο τοῦ
γεγονότος ἀγλαῆς μάρτυς καὶ μνημοσύνη τοῦ
ᾄδοῦ χοροῦ.

247-265

ΤΕΛΟΣ

Σημείωσις: Οἱ στίχοι 113-123 ὑπονοοῦσι τὴν τοῦ
Σύμπαντος σύστασιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ
(616 B, C), καὶ ἧς οἱ ὄροι 'τεταμένον φῶτος' καὶ
'ὑποζώματα' δύνανται ν' ἀντιπαραβληθῶσι
πρὸς τε τὸ γνωστὸν φάσμα μαγνητικῆς ῥάβδου
καὶ τὰς δυναμικὰς καὶ συνιστώσας αὐτοῦ
γραμμάς. Αἱ γραμμαὶ τοῦ φάσματος τούτου
διαγράφονται περιέργως κατὰ τρόπον ἀνάλογον
πρὸς ὃν ὁ Ποιητὴς ἐπεχείρησεν, ὡς κατὰ Τίμαιον
(36 C).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ